

— Καί γιατί άλλο νά ζῶ 'σὸν κόσμο; ἠρώτησεν ὁ Μαρτίνος.

Καί τὸ γεροντάκι τοῦ εἶπε :

— Γιὰ τὸ Θεό, Μαρτίνε, πρέπει νά ζῇς. 'Εκεῖνος σοῦ δίνει τὴ ζωή, γι' αὐτὸν πρέπει καὶ νά ζῇς. Σάν ἀρχήσης νά ζῇς γι' αὐτόν, γιὰ τίποτε δὲν θά λυπάσαι, καὶ ὅλα θά σοῦ φαίνονται εὐκολα.

'Αφοῦ ἐσκέφθηκε 'λίγο ὁ Μαρτίνος, εἶπε:

— Καὶ πῶς λοιπὸν θά ζήσῃ κανεὶς γιὰ τὸ Θεό;

— Αὐτὸ μᾶς τὸ εἶπε ὁ Χριστός, εἶπε τὸ γεροντάκι: Γράμματα ξέρεις; ἀγόρασε ἓνα Εὐαγγέλιον καὶ διάβασε, ἐκεῖ θά μάθῃς πῶς ζῇ κανεὶς γιὰ τὸ Θεό. "Όλα θά τὰ ὅγῃς ἐκεῖ μέσα.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐμπήκαν στὴν καρδιά τοῦ 'Αβδὲίτζ, καὶ τὴν ἰδίαν 'μέρα ἐπῆγε καὶ ἀγόρασε τὴ Νέα Διαθήκη, τυπωμένη μὲ μεγάλη γράμματα καὶ ἀρχῆσε νά διαβάζῃ.

"Ηθελε ὁ 'Αβδὲίτζ νά διαβάζῃ μόνο τῆς ἐσραίας, ἅμα ὅμως ἀρχῆσε, τόση ἀνακούφισι αἰσθάνθηκε στὴν ψυχὴ του, ποῦ ἀρχῆσε νά διαβάζῃ κάθε 'μέρα. Καμμιὰ φορὰ τόσο πολὺ ἐδιάβαζε, ὥστε τὸ πετρόλαδὸ ἐκαίετο ὅλο στὴ λάμπα, καὶ ἐκεῖνος δὲν ἤμποροῦσε ν' ἀφίσῃ ἀπ' τὰ χέρια του τὸ βιβλίον. Κ' ἐδιάβαζε ὁ 'Αβδὲίτζ κάθε βράδυ καὶ ὅσο περὶότερο ἐδιάβαζε τόσο καλλίτερα ἐνοοῦσε, τί ἤθελε ἀπ' αὐτόν ὁ Θεὸς καὶ πῶς πρέπει νά ζήσῃ γιὰ τὸν Θεό, καὶ αἰσθάνετο ἑλαφρὰ ἑλαφρὰ τὴν καρδιά του. "Αλλη φορὰ ἔπερτε νά κοιμηθῇ, ἀρχίζε ἄχ. βάχ. καὶ ὅλο τὸν Κωστάκη του ἐνθυμούτανε: τῶρα τὸν ἀκούς καὶ λέγει: «Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι! Γεννηθῆτω τὸ θέλημά Σου». Καὶ ἀπὸ τότε ἄλλαξε ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ 'Αβδὲίτζ. "Αλλοτε, τῆς γιορτᾶδες, ἐπῆγαινε καὶ αὐτὸς στὸ καπηλειὸ γιὰ νά πιῇ τσαΐ, καὶ κανένα ρακάκι δὲν τ' ἄφινε. 'Ετύχαινε κανέναν φίλος καὶ τῶτσουζαν, καὶ ἂν καὶ δὲν ἐμεθοῦσε, πάντα ὅμως ἔβγαινε ἀπὸ τὸ καπηλειὸ στὸ κέφι, καὶ ἔλεγε καὶ ἔκανε ἄλλα τῶν ἄλλων. Τώρα ὅλα αὐτὰ τὰ ἄφησε. Κάθεται ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἐστὶ δουλειὰ ὡς τὸ βράδυ, ξεκρεμᾷ τὴ λάμπα ἀπὸ τὸ κερρακι, τὴ βάζει στὸ τραπέζι, πιάνει ἀπὸ τὸ ράφι τὸ βιβλίον, τ' ἀνοίγει, καὶ κάθεται στὸ διάβασμα. Καὶ ὅσο περισσότερο διαβάσει, τόσο αἰσθάνεται ἀνακούφισι στὴν καρδιά του.

"Ητονε ἡ ὥρα περασμένη, ποῦ διαβάσει μιὰ φορὰ ὁ Μαρτίνος. 'Εδιάβαζε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ κατὰ Μάρκον καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ 7ον κεφάλαιον εἰς τὸν 44ον στίχον ποῦ λέγει:

«Καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὴν γυναῖκα εἶπεν εἰς τὸν Σίμονα: «Βλέπεις αὐτὴν τὴν γυναῖκα; «'Εγὼ ἦλθα εἰς τὸ σπίτι σου καὶ σὺ νερό δὲν μοῦ ἔδωσες νά πλύνω τὰ πόδια μου· αὐτὴ ὅμως μὲ τὰ δάκρυά της μοῦ ἔπλυνε τὰ πόδια καὶ μὲ τὰ μαλλιά της κεφαλῆς της μοῦ τὰ ἐσφόγγισε. 'Εγὼ ἦλθα καὶ αὐτὴ δὲν παύει νά μοῦ φιλῇ τὰ πόδια. Σὺ τὸ κεφάλι μου δὲν ἄλειψες μὲ λάδι, αὐτὴ μοῦ ἀλείφει τὰ πόδια μὲ μύρον». 'Εδιάβασε ὁ Μαρτίνος τοὺς στίχους αὐτοὺς καὶ συλλογίζεται: «Νερό δὲν ἔδωσες νά πλύνω τὰ πόδια μου, φιλήματα δὲν ἔδωσες, τὴν κεφαλὴ μου δὲν ἄλειψες μὲ λάδι»...

Καὶ ἔβγαλε τὰ γυαλιά του ὁ 'Αβδὲίτζ

καὶ τὰ ἀπόθεσε ἀπάνω στὸ βιβλίον, ἀκούμπησε στὸν ἄγγονά του καὶ ἐσυλλογίζετο.

— Φαίνεται πῶς καὶ ἐγὼ τέτοιος φαρμακὸς ἤμουν. Κ' ἐγὼ μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό μου φροντίζα. Νὰ μὴ μοῦ λείψῃ τὸ τσαΐ, ἡ ζεστασιά, τὸ καλὸ φαί, μὰ γιὰ τὴ φιλοξενία οὔτε ἐννοία εἶχα. Καὶ ὁ ξένος ποῖός εἶνε; Ὁ ἴδιος ὁ Θεός. "Αν ἐρχόντανε 'ς ἐμένα ἔτσι θάκανα;

Κ' ἐγείρε ἀπάνω 'ς τὰ δύο του χέρια ὁ 'Αβδὲίτζ καὶ δὲν ἐννοίωσε πῶς ἀπεκοιμήθη.

— Μαρτίνε! ἄκουσε 'σάν νά τοῦ εἶπε κανεὶς εἰς τ' αὐτί.

Ἐπετάχθηκε ὁ Μαρτίνος ἀπὸ τὸν ὕπνο:

— Ποῖός εἶνε;

'Εστράφηκε, ἐκύτταξε στὴ θύρα, κανεὶς. 'Ακροάσθηκε πάλι. "Εἴξαφνα ἀκούει καθαρὰ, καθαρὰ:

— Μαρτίνε, Μαρτίνε! Κύτταξε αὐριο στὸ ὁρόμο, θά ἔλθω.

Συνέφερε ὁ Μαρτίνος, ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν καρέκλα καὶ ἀρχῆσε νά τρίβῃ τὰ μᾶτια του. Δὲν ἤξευρε καὶ ὁ ἴδιος ἂν ζυπνητὸς ἢ κοιμισμένος ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια. "Εστρεψε τὸ φυτίλι τῆς λάμπας καὶ ἔπεσε νά κοιμηθῇ.

Τὴν αὐγὴ σηκώθηκε ὁ 'Αβδὲίτζ, ἔκαμε τὴν προσευχή του, ἀναψε τὴ θερμάστρα, ἔστησε τὴ σοῦπᾶ του, ἀναψε τὸ σαμοθᾶρι γιὰ τὸ τσαΐ, ἐφόρεσε τὴν ποδιά του, ἔκατσε κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ ἔπιασε τὴ δουλειὰ του. Κάθεται ὁ 'Αβδὲίτζ, ἐργάζεται καὶ ὅλο τὰ χθεσραδυνὰ συλλογίζεται, ἂν ὠνευρέυθηκε ἢ πραγματικῶς ἄκουσε ἐκείνη τὴ φωνή.

Κάθεται ὁ Μαρτίνος στὸ παράθυρο καὶ περὶότερο κυττάζει στὸ παράθυρο παρὰ ποῦ δουλεύει· βλέπει κανένα διαβάτη μὲ ἄγνωστα ὑποδήματα· σκύβει, παρατηρεῖ ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νά ἰδῇ ὅχι μόνο τὰ πόδια ἀλλὰ καὶ τὸ πρόσωπό του. 'Επέρασε ἓνας θυρωρὸς μὲ καινούρια κετσεδένια 'ποδήματα, ἔπέρασε ἓνας νεροκουβαλητής, ἔπειτα ἐξύγωσε στὸ παράθυρο ἓνας γέρος στρατιώτης τῆς ἐποχῆς τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου, ποῦ φοροῦσε παλὰ κατσεδένια ποδήματα καὶ χροτοῦσε ἓνα φτυαρί στὰ χέρια. 'Απὸ τὰ ποδήματα τὸν ἐγνώρισε ὁ 'Αβδὲίτζ.

[Ἔπεται συνέχεια].

Μετάφρασις ἐκ τοῦ ρωσικοῦ ὑπὸ
ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ὁ πατήρ του;... 'Εκεῖνος ὅστις κατεχράσθη τῆς νεότητός σου... νομίζω σε πλουσίαν... καὶ σ' ἐγκατέλιπε κατόπιν ἀτιμασθεῖσαν... ὅτε σὲ εὖρε πτωχήν, πῶς εἶνε;

— Θεέ μου, πρὸς τί μ' ἐρωτᾷς! Τί θέλεις νά τὸ μάθῃς;

— Ζῇ ἀκόμη;

— Ἀγνώω.

— Ὅχι, τὸ γνωρίζεις, διότι ἂν ἀπέθνησκε δὲν θά ἐδίσταζες νά μοῖ τὸν ὀνόμαζες... Τὸ ὄνομά του Μαρκελίνα, μοῖ ἀναγκασθ...

— "Α! ἰδοὺ ὅ,τι ἐφοβούμην!... εἶπεν ἔξαλλος ἐκείνη.

— Τὸ ὄνομά του Μαρκελίνα, σοὶ τὸ διατάττω...

— "Εσο δι' αὐτὸν ἐπιεικής, Πέτρε, ἀφοῦ μὲ συγχωρεῖς...

— Ἄν ἐπικαλεῖσαι δι' αὐτὸν συγγνώμην, σημειῖον ὅτι τὸν ἀγαπᾷς, ὅτι φοβεῖσαι διὰ τὴν ζωὴν του...

— Τὸν ἀγαπῶ, ἐγὼ! εἶπεν ἐκείνη μετὰ κρυγῆς φρίκης...

— Ἀφοῦ ζητεῖς νά τὸν ὑπερασπίζεσαι!

— Φοβεῖμαι διὰ σέ.

— Μὴ μοὶ κάμνης τριαύτην ὕβριν.

— Καλὰ, δὲν θέλω νά σοὶ ἀπορμεῖν ἔχνοσ ἀμφιβολίας...

— Τὸ ὄνομά του;

— Θά σοὶ τὸ εἶπω... Εἶνε ὁ Ἰωάννης Δαγκέρ δὲ Μοριενβάλ...

— Ἐκεῖνος... Ἐκεῖνος... δὲν ψεύδεσαι;

— Εἰς τὴν ζωὴν τῶν δύο μου τέκνων, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι!

— Τὸν ἄτιμον... θά τὸν φονεύσω!

— Ὁ Θεὸς νά μᾶς φυλάττῃ!

— Ἄλλ' ἄς φροντίσωμεν περὶ σοῦ ἐν πρώτοις. Ὁ Γεράρδος εἶνε ὁ υἱός σου. Ἡ κόρη σου εἶνε λοιπὸν ἡ Σοφία, ἡ θελκτικὴ ἐκείνη νέα τὴν ὅποιαν εἶχον ἰδεῖς εἰς τὴν ἑπαυλιν λὰ Νεβίς...

— Ναί... καὶ σοὶ ἀνήκει διττῶς, ἀφοῦ πρὸ εἰκοσαετίας τὴν εἶχες σώσει...

— Τῶνόντι, θά τὴν ἀγαπῶ λοιπὸν διπλοσῶς.

— Ἀγαπᾷ τὸν Ροβέρτον Βαλόν. Ἐξ ἐνὸς ἡδυνάτου νά ἐπιτρέψω τὴν πραγμάτωσιν αὐτοῦ τοῦ γάμου, ἀφοῦ ἀπητείτο ἡ συναίνεσίς σου, ἐξ ἄλλου ὁ κ. Βαλόν οὐδέποτε θά ἔστεργεν ὅπως ὁ υἱός του συζευχθῇ τὴν κόρην μου χωρὶς νά γίνῃ γνώστης τοῦ μυστηρίου τοῦ παρελθόντος μου. Τὸ πρόσκομμα αὐτό, Πέτρε εἰς σέ ἀπόκειται νά τὸ ἀποβάλῃς ἐκ μέσου.

— Καὶ θά τὸ πράξω, ἔσο βεβαία. Ὁ Βαλόν εἶνε ἔτοιμος νά παρασχῇ τὴν συναίνεσίν του. Ὅταν μάθῃ τὰ πάντα, δὲν θά ἔχῃ πλέον λόγον νά ἀναβάλλῃ τὸν γάμον.

— Τότε, ἰδὲ τὸν παρενθύς, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Τὰ δύο παιδία εὐρίσκονται ἐν ἀπελπισίᾳ... Ἀρκετὰ ὑπέφεραν... Καὶ εὐχαριστῶ, Πέτρε, διὰ τὴν τόσῃ σου ἀγαθότητι καὶ γενναίᾳ ψυχῇ.

Καὶ ὁ Βωφόρτ, ἐμπλεὲς χαρᾶς, ἐπανελάμβανεν.

— Ἐχω κόρην... θ' ἀσπασθῶ τὴν κόρην μου.

'Επειράθη νά κατευνάσῃ τὴν χαρὰν του. Ὁ πυρετὸς τῷ ἐπορφύρου τὸ πρόσωπον.

— Ὅσον τάχιον, Μαρκελίνα, νά... σήμερον εὐθὺς, θά ἴδω τὸν Βαλόν. Εὐρίσκεται ἀκριβῶς εἰς Κρέιλ. Τὸν εἶχον συναντήσῃ τὸ πρῶτ' εἰς τοῦ κ. Παβλαγκί. Θά δειπνήσῃ εἰς τοῦ συμβολαιογράφου, ὅπως καὶ ἐγὼ. Θά λάβω καιρὸν νά τῷ ὁμιλήσω πρὸ τοῦ δείπνου ἢ μετὰ. Ἄν δὲν παρουσιασθῇ περίστασις, θά τὴν προκαλέσω καὶ, ἐν ἀνάγκῃ, ἀπόψε

Θά συνοδεύσω τὸν Βαλὸν μέχρι τῆς ἐπαυλείας τοῦ λὰ Νοβίς.

— Καὶ θά μὲ καταστήσῃς εὐθὺς ἐνήμερον τῆς ἀπαντήσεώς σου ;

— Ἄνευ ἀναβολῆς. Τώρα θέλω ὅσον τὸ ταχύτερον νὰ ἴδω τὴν κόρην μου. Ὁδήγησόν με παρ' αὐτῇ...

— Τί θά τῇ εἶπῃς ; Ἐσκέφθης ; ... Θέλεις λοιπὸν νὰ ἐρυθριάσῃ διὰ τὴν μητέρα της ; ... Ἐλθέ ὅταν θά φέρῃς τὴν εἰδήσιν τοῦ μετὰ τοῦ Ροβέρτου γάμου της ... Ἐν τῷ μεταξύ θά τὴν προειδάσω ... Καὶ θά ἐπιτύχω δι' ἐμέ τὴν συγγνώμην καὶ αὐτῆς, καὶ τοῦ υἱοῦ μου.

— Τὰ τέκνα σου δὲν εἶνε οἱ κριταὶ σου, οὐδὲν ἔχουσιν ἵνα σοὶ συγχωρήσωσι, δὲν ἔχουν ἢ νὰ σπογγίσωσι τὰ δάκρυά σου, ἀλλ' ὅ,τι λέγεις εἶνε ὀρθόν. Κάλιον νὰ ᾔνε προκατελημμένη ἡ Σοφία. Ἐγὼ θά εὕρω τὸν κ. Βαλὸν εἰς τοῦ κ. Παρλαγκέ...

Ἡ Μαρκελίνα ἐγονυπέτησεν ἐκ νέου πρὸ τοῦ συζύγου της.

— Πέτρε, εἶπε, συγγνώμην διὰ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον σοὶ προῦξήνησα... συγγνώμην ἀντὶ νὰ μὲ ἀπωθῇς, μὲ ἐγκολποῦσαι ... δίκαιον ἔχεις, διότι πολὺ ὑπέφερα ... Ἰδὲ πῶς ἡ κόμη μου ἐλευκάνθη... Πῶς ἔχω καταβληθῇ... Εἶμαι ἐν τούτοις ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας... Ἡ λύπη τόσον μ' ἔχει ἀλλοιώσει ὥστε δὲν μὲ ἀνεγνώρισες... Συγγνώμην, Πέτρε, συγγνώμην...

Ἡσπάσθη τὰς χεῖρας τοῦ Βωφόρτ, ὅς ἔβρεξε διὰ τῶν δακρύων της.

Ἐκεῖνος τὴν ἀνῆγειρε, συγκεκινημένος ἐκ τῆς φωνῆς της, ἐν ᾗ ἀνεύρισκε τὸν τόνον τῆς φωνῆς τῆς παλαιᾶ Μαρκελίνας.

— Ἀργότερον, Μαρκελίνα, καί, νομίζω ὅτι θά σέ συγχωρήσω, ἀλλ' ἀργότερον, ἀφοῦ ἐπανίδω τὴν κόρην μου... ὅταν περιπτυχθῶ τὸν θησαυρὸν αὐτὸν τὸν ὁποῖον τόσον καλῶς μοὶ διεφύλαξες, ὅταν ἴδω τὰς ἀρετάς της, τότε δὲν ἔχω πλέον ἢ νὰ σέ συγχωρήσω, Μαρκελίνα.

Ἐκεῖνη ἀνῆγέρθη, ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Θά περιμένω, εἶπεν. Ὑγίαινε... Ἐντάμωσιν...

— Ἐντάμωσιν, Μαρκελίνα.

— Ἐξῆλθε βραδέως, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἐρυθρούς ἐκ τῶν δακρύων.

Τόσον ἦτο καταβεβλημένη ἐκ τῆς συγκινήσεώς της, ὥστε δὲν εἶδεν ἄνθρωπον κεκρυμμένον ὀπισθεν τῶν παρκαπετασμάτων τῆς αἰθούσης τῆς συνεχόμενης πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ Βωφόρτ.

Ὅτε διέβη τὴν αἶθουσαν, ἐν τούτοις, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, ἀπλήστως.

— Μαρκελίνα Μοντεσκούρ... ἐψιθύρουν... ἐκεῖνη ἦτο ! Καὶ ὁ ἱκτρός Γεράρδος εἶνε υἱὸς μου... Ὅποια ἀποκαλύψις !...

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ὁ Δαγκέρ.

Ὅτε ἡ Μαρκελίνα ἀπεμακρύνθη, ἐξῆλθε τῆς κρύπτης του, τὴν αὐτὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Βωφόρτ ἐγκαταλείπων τὸ γραφεῖον εἰσῆρχετο εἰς τὸν αἶθουσαν.

Οἱ δύο ἄνδρες εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι ἀλλήλων.

Προσέβλεψαν ἀλλήλους ἐπὶ μακρὴν σιωπῇ.

Τὰ χεῖλη των ἔτρεμον, ὁ Δαγκέρ προσεπάθει νὰ δεῖξῃ εὐστάθειαν, μεθ' ὅλην τὴν ταραχὴν του.

Ὁ Βωφόρτ ἔρρηξε τὴν σιγὴν.

— Εἶδες αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ἥτις πρὸ μικροῦ ἐξῆλθεν ; εἶπε γαλήνιος πλὴν μὲ φωνὴν ὑπόκωφον.

— Ὅχι.

— Ψεύδεται. Ἀδύνατον ποσῶς νὰ μὴ τὴν συνήντησας. Καί, ἂν ψεύδεται, ἢ θά τὴν ἀνεγνώρισας, ἢ ἤκουσας τὴν μετ' αὐτῆς συνομιλίαν μου...

— Μὲ νομίζεις ἱκανὸν νὰ κρυφακούω εἰς τὰς θύρας ;... Εἶσαι τρελλός... Τί συμφέρον εἶχον ;

— Ἡ γυνὴ αὐτῇ, Δαγκέρ, εἶνε ἡ Μαρκελίνα Μοντεσκούρ, ἡ σύζυγός μου.

— Ἄ ! τὴν ἀνεῦρες τέλος ;... τόσον τὸ καλλίτερον.

— Ἡ γυνὴ αὐτῇ εἶνε ἡ ἀρχαία σου ἐρωμένη.

— Ἀστεΐζεσαι, ὑποθέτω ;

— Ἀθλίε. τολμᾷς λοιπὸν νὰ τὸ ἀρνήσῃς... εἶπεν ὁ Βωφόρτ ἀνασειὼν αὐτῷ τὸν βραχίονα.

Ὁ Δαγκέρ, καίτοι κατὰ πολὺ ἰσχυρότερος τοῦ Βωφόρτ, δὲν ἐσκέφθη ποσῶς νὰ τὸν ἀποκρούσῃ.

— Ἐννοεῖς, βέβαια, ὅτι ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο μας πρέπει νὰ λείψῃ... θά κτυπηθῶμεν αὐριοῦν... ἀλλὰ μέχρις οὗ θανατωθῇ ὁ εἰς ἐξ ἡμῶν... Ὅθι ἴδω ἂν θά φανῇς πρὸ τοῦ πιστολίου μου γενναῖος τόσον, ὅσον ἐφάνης πρὸ ἐνὸς παιδιοῦ ἀθῶου καὶ ἀνυπερασπίστου.

Καὶ τὸν ἀφῆκε, ρίπτων αὐτῷ βλέμμα πλήρες περιφρονήσεως.

Ὁ Δαγκέρ ἔστη πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος. Εἶτα ἐμειδίασεν ἀπαισίσας.

— ὦ ! αὐριοῦν, αὐριοῦν, εἶπε, πολὺ ἀργὰ εἶνε, τίς οἶδε τί θά συμβῇ ἕως αὐριοῦν ;

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Βωφόρτ, ἔρριψε τριγύρω βλέμμα καὶ ἀκόπως ἀνεῦρεν ὅ,τι ἐζήτηι.

Ἐπὶ τινος ἐπίπλου ἔκειτο περίστροφον ἐν τῇ θήκῃ του, τὸ περίστροφον τοῦ Βωφόρτ.

Τὸ ἔλαβεν, ἐβεβαίωθη ὅτι ἦτο πλήρες καὶ τὸ ἔκρυψεν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου του.

Β'

Ὁ Βωφόρτ, ἐλεύθερος τὸ πνεῦμα, πλήρης φαιδρότητος, μεθ' ὅλην τὴν προσεχῇ μονομαχίαν του, ἐξῆλθε καὶ ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς τοῦ κ. Παρλαγκέ.

Ἐβιάζετο νὰ ἴδῃ τὸν Βαλὸν, νὰ τῷ ἀφηγηθῇ τὰ τοῦ βίου του, τοῦ ἰδικοῦ του ἐν πρώτοις, ἵνα προλειάνῃ τὴν ὁδόν.

Ἐδείκνυνον εἰς τὰς ἐξ εἰς τοῦ συμβολαιογράφου.

Ὁ Βαλὸν προσῆλθεν εἰς τὰς ἐξ ἀκριβῶς.

Ὁ Βωφόρτ τὸν ἀνέμενε μετὰ ζωηρᾶς ἀνυπομονησίας.

Ὅτε τὸν εἶδεν εἰσερχόμενον, ἐπαφελούμενος ἐκ τοῦ ὅτι ἦσαν μόναι, — διότι ὁ κ. Παρλαγκέ συνέταττεν ἐν τῷ γραφείῳ του συμβόλιον γάμων, — τῷ εἶπε.

— Κύριε Βαλὸν, σὰς βλέπω τεθλιμμένον διὰ τὴν προσεχῇ ἀναχώρησιν τοῦ Ροβέρτου.

— Τῷ ὄντι, ἡ ἀναχώρησις αὐτῇ καίριως μὲ λυπεῖ, τὸ ὁμολογῶ.

— Ἄν ἡμπούζον τὸν υἱόν σας τοῦ νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν Γαλλίαν ;

— Σεῖς ! ἀδύνατον. Ὅσας καὶ ἂν τῷ ἔδωκα συμβουλίας, τίποτε δὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ. Πῶς εἶνε λοιπὸν δυνατόν νὰ ἐπιτύχητε εἰς ὅ,τι ἐγὼ ἀπέτυχα.

— Τίς οἶδεν ;

— Ἐξηγήθητε, κύριε Βωφόρτ.

— Ὁ υἱὸς σας φεύγει διότι θέλει νὰ συζευχθῇ τὴν κόρην τῆς Μαρκελίνας.

— Καὶ διότι ἡ κυρία Λαγκὼν δὲν θέλει.

— Ὑπάρχουσι προσκόμματα εἰς αὐτὸν τὸν γάμον ;

— Προσκόμματα δύο εἰδῶν, τὰ μὲν προερχόμενα ἐκ τῆς ἐναντιώσεως τῆς Μαρκελίνας, τὰ δὲ ἐκ τοῦ μυστηρίου τοῦ παρελθόντος της, — μυστηρίου τὸ ὁποῖον πολὺ ἐπεθύμουν νὰ διαλευκάνω.

— Τὸ πρῶτον πρόσκομμα δὲν ὑπάρχει πλέον.

— Τί λέγετε ; ἡ κυρία Λαγκὼν συναινεῖ ;...

— Εἰς τὸν γάμον τοῦ Ροβέρτου μετὰ τῆς Σοφίας, πληρέστατα.

— Καὶ σεῖς ἐπέτυχετε τὴν συναίνεσιν αὐτῇ ;

— Ὅχι, μόνη της συνήνεσεν.

— Ἀλλὰ τὸ ἄλλο πρόσκομμα ;

— Τὸ μυστήριον τοῦ παρελθόντος αὐτῆς τῆς ἀτυχῆς γυναίκος ;

— Ἀκριβῶς.

— Λοιπὸν ! θά τὸ διαλευκάνω ἐγὼ.

— Σεῖς !

— Βεβαίως. Καὶ πρὸς μεγάλην σας εὐχαρίστησιν, μαθετε ὅτι τρέφω ἐλπίδας.

— Εἴθε λοιπὸν μάχος ;

— Ἴσως.

Ἡκούσθη ὁ συμβολαιογράφος ἐξερχόμενος τοῦ γραφείου καὶ κατευθυνόμενος πρὸς τὴν αἶθουσαν.

Ὁ Βωφόρτ μόλις ἐπρόφθανε νὰ εἶπῃ ἔτι :

— Εἶνε μακροτατὴ ἱστορία, κύριε Βαλὸν.

— Καὶ εἶμαι περιέργος νὰ τὴν μάθω.

— Αὐριοῦν, ἀγαπάτε νὰ μὲ δώσητε συνέντευξιν ;

— Διατί αὐριοῦν ; Πρὸς τί ἡ ἀργοπορία μιᾶς ἡμέρας ; Βιάζομαι ὅταν πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας τοῦ υἱοῦ μου.

— Τί ποιητέον ;

— Ἀπλούστατον τὸ πρᾶγμα. Συνοδεύσατέ με ἀπόψε εἰς τὴν ἐπαυλὴν μου. Καθ' ὃδὸν θά ἔχωμεν καιρὸν νὰ συνομιλῶμεν ἀνέτως. Θά μὲ συνδράμητε ἂν κάμωμεν κακὴν τινα συνάντησιν... διότι μὴ λησμονῶμεν ὅτι φέρω ἐπάνω μου 450.000 φράγκων εἰς τραπέζοις... Αὐριοῦν διέρχεσθε τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἐπαυλὴν καὶ διασκεδάζομεν ἐκεῖ κυνηγῶντες εἰς τὸ δάσος.

— Καλὰ ! δέχομαι διότι ἐπείγομαι τὰ πάντα νὰ σὰς εἶπω.

— Καὶ ἐγὼ ἐπείγομαι τὰ πάντα νὰ μάθω.

Ὁ κ. Παρλαγκέ εἰσῆλθεν. Ἐσίγησαν.

Ὁλίγα μετ' ἐπειτα λεπτὰ παρεκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Βωφόρτ, ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ συμβολαιογράφου, ἔλαβε καιρὸν ὅπως γραφῇ πρὸς τὴν Μαρκελίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποῖαν ἔκλεισεν ἐντὸς φακέλλου καὶ ἀπέστειλεν :

« Ἐλπίζε ».

Δὲν ὑπῆρχιν εἰμὴ ἡ μία καὶ μόνη λέξις αὐτῇ.

Ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἔφερεν ὑπογραφήν, ἀλλὰ τοῦτο ἤρκει διὰ τὴν Μαρκελίαν.

Ἐπέδειξε τὴν ἐπιστολήν πρὸς τὴν Σοφίαν.

— Περὶ σοῦ πρόκειται, κόρη μου... Ὀχι-ρος! Πλειότερόν τι ἀδυνατῶ νὰ σοὶ εἰπῶ, ἀλλ' αὐρίον, ἀναμφιβόλως, θὰ μάθης τὰ πάντα !...

Ὁ Βαλὸν εἶχε τὸν ἵππον του εἰς τὸν σταῦλον τοῦ κ. Παρλεγκιέ.

Περὶ τὴν ἐνάτην τῆς ἐσπέρας ἐξεύχθη ὁ ἵππος εἰς τὸ ἀμάξιον.

Ἦτο ὁ γνωστὸς ἡμῖν μικρὸς δῖφος δι' οὗ εἶδομεν τὸν Ροβέρτον ἐρχόμενον τὸ πρῶτον πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἱατροῦ Γεράρδου.

Ἀνεχώρησαν πᾶραυτα.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ ἐργαστασιάρχης, διηγηθῆτέ μου ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

— Θὰ ἀφηγηθῶ ἄνευ περιστροφῶν, κύριε Βαλόν. Ἡθέλετε τὸ πάλαι νὰ συζητήσητε τὴν Μαρκελίαν.

— Οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι ἐπέρασαν τώρα.

— Δὲν τὴν συνεζεύχθητε, διατί ;

— Διότι ἀπεποιήθη, διάβολε.

— Καὶ γνωρίζετε διατί ἀπεποιήθη ;

— Μὰ τὴν πίστιν μου ὄχι, ποτὲ δὲν ἤμ πορέσα νὰ τὸ μαντεύσω.

Ἡ Μαρκελίνα ἦτο ὑπανδρος.

Ὁ ἀρχαῖος ἐργαστασιάρχης ἐποίησε ἀπό-τομον κίνησιν· ὁ ἵππος πτοηθεὶς ἔστη, ἀλλ' ἔλαθεν ἰσχυρὰν μαστίγῳσιν.

— Εἰσθε βέβαιος περὶ τούτου ;

— Ναί.

— Καὶ γνωρίζετε τὸν κ. Λαγκών ;

— Ὁ κ. Λαγκών δὲν ὑφίσταται.

— Εἰς τὰ αἰνίγματα δὲν εἰμαι τόσον ἐπιδέξιος.

— Δὲν εἶνε ποσῶς αἰνίγμα. Λέγω ὅτι ὁ κ. Λαγκών δὲν ὑφίσταται, διότι ἡ Μαρκελίνα ἔφερε ψευδὲς ὄνομα...

— Καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομα τὸ γνωρίζετε, κατὰ τύχην ;

— Ναί.

— Εἰπέτε το λοιπόν, εἰπέτε το... στέκομαι στ' ἀγκάθια.

Ὁ δῖφος διέβαινε τὴν περὶ τὸ Κρέιλ ἐξοχὴν καί, μεθ' ὅλην τὴν ἐπερχομένην νυκτερινὴν σκοτίαν, διεκρίνετο ἡ γραμμὴ τοῦ δά-σους, ἀποσπασμένη μελανὴ εἰς τινα ἀπόστα-σιν.

Ὁ σύζυγος τῆς Μαρκελίνας καλεῖται Πέτρος Βωφόρτ.

Τὴν φορὰν αὐτὴν, ἡ νευρικὴ κίνησις τοῦ Βαλὸν τόσον ὑπῆρξεν ἀπότομος, ὥστε οἱ χαλινοὶ τοὺς ὁποίους ἀνέσυρεν ἕκαμον τὸν ἵππον νὰ ὀπισθοδρομήσῃ.

— Σεῖς ! εἶπε διὰ φωνῆς πνιγμένης, σεῖς !!

— Καὶ προλαμβάνω εὐθὺς τὴν παρα-τήρησίν σας. Θὰ μοὶ ἀντιτάξητε διατί πε-ριέμενα ἕως σήμερον ὅπως σὰς καταστήσω γνωστὰ αὐτὰ ὅλα.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ναί, τὸ ὁμολογῶ.

— Διότι ἠγγόνουν ὅτι ἡ Μαρκελίνα Λαγκών ἦτο ἡ σύζυγός μου...

Ὁ Βαλὸν τὸν ἐθεώρησε δι' ὅρους ἀπο-ροῦντος.

Προφανῶς ἤρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ φίλος του δὲν εἶχε σῶας τὰς φρένας.

Ὁ Βωφόρτ τὸ ἠνώνησεν. Ἐμειδίασε καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν εἰμαι παράφρων, εἶπε ... Δύνα-σθε νὰ μὲ πιστεύσητε κατὰ γράμμα... ἀλλὰ τὸ ἐννοῶ ὅτι πᾶν ὅτι σὰς εἶπον, ἀπαιτεῖ ἐ-ξηγήσεις, καὶ θὰ σὰς τὰς δώσω...

Ὁ δῖφος εἰσῆλθεν ἐν τῷ δάσει.

Εἰς τὴν πεδιάδα, πρὸ μιᾶς στιγμῆς, βα-θεῖα ἐπεκράτει σιγὴ, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ἡ-κούοντο ἐν-τούτοις ἔτι κατὰ καιροὺς ὁ με-μακρυσμένος ρόγχος ἐργαστασίου τινος, οἱ κώδωνες ἀγέλης βοῶν, αἱ ὕλακαὶ κυνός.

Ἄλλ' ἐδῶ, ἐν τῷ δάσει, ἡ σιγὴ ἦτο ἀ-πύλτος.

Ἡ σελήνη ἐπεφάνετο ἔτι ἀλλὰ κατὰ τόπους μόνον, ὡσὰκις ἠδύνατο νὰ διαπερᾷ τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων.

Ἡ σελήνη ἀνέτελλεν. Ὁ οὐρανὸς ἦτο βα-θυκύανος. Τὰ σκότη δὲν ἦσαν πλέον βαθύα-ώς πρὶν. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο γλυκεῖα. Ἦτο μία τῶν ὠραιοτέρων νυκτῶν τοῦ Σεπτεμβρίου.

Ἄλλως, αἱ κορυφαὶ μόναι τῶν δένδρων ἐφωτίζοντο καὶ ἡ δὸς ἀπέμενε βεβυσθισμένη ἐν τῇ σκοτίᾳ.

Ὁ Βαλὸν ἤρχισε νὰ λέγῃ γελῶν.

— Ἄν μ' ἐγνώριζον ὅτι ἔχω μαζὺ μου 450 χιλιάδας, θὰ ἐπερνοῦσα ἴσως ἐδῶ τὴν ὥρᾱ μου ὄχι τόσον εὐχάριστα.

Ἐφθانون, τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν, εἰς μέρος τοῦ δάσους καλούμενον τὸ ἔλος τῶν Ἐλάφων.

ὑπάρχουσιν ἐκεῖ τεσσαράκοντα ἡ πεν-τήκοντα ἐκτάρια πυκνῶν θάμνων ἐν μέσῳ τῶν ὑποίων ἐκτείνονται τὰ λιμνάζοντα ὕ-δατα ἔλους ὅπου ἀνὰ πᾶσαν νύκτα προσέρ-χονται καὶ κατευναζοῦσι τὴν οἶψιν τῶν τὰ ζῶα τοῦ δάσους.

Αἱ ἀμμώδεις τοῦ ὄχθαι φέρουσι τὰ ἔχνη τῶν ποδῶν διαφόρων ζώων καὶ πρὸ πάντων ἐλάφων.

Ἐκεῖ πολλάκις, τὰς σεληνοφαιγεῖς νύ-κτας, ἀκούεται ἐκπυροσκοποῦν τὸ ὄπλον τοῦ λαθροθῆρα.

Καὶ τὴν ἐπαύριον, εἰς τι ὀψωπωλεῖον τοῦ Κρέιλ ἡ τοῦ Σαντιλλῶ ἀνῆρτηται πρὸς πώ-λησις εὐγενεῖς τι ζῶον μετὰ τὴν γλῶσσαν με-ταξὺ τῶν ὀδόντων.

Τὰ πυκνὰ ἐν τῷ μέρει τούτῳ δένδρα κα-θιστῶσι δύσκολον τὴν ἐκεῖθεν διάβασιν.

Μεγάλαι κανονικαὶ δίοδοι τέμνουσι τὸ μέρος τοῦτο ὡς πολλὰ ἄλλα μέρη τοῦ δά-σους τῆς Ἀλλάτης.

Ἡ δὸς ἦν ἠκολούθει ὁ Βαλὸν ἦτο ἠνε-ωγμένη.

ὑπῆρχεν ἐκεῖ που ἀμμορρυχεῖον. ἐν χρή-σει ἀπὸ τινος, καὶ τὰ ἐκεῖθεν προμηθεύμενα ἄμμοι φορητὰ ἀμάξια εἶχον χαραῖς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ αὐλακας βαθύας.

Ὁ δῖφος τοῦ ἐργαστασιάρχου ἔβαινε λοι-πὸν ἀργά.

Δις ἡ τρίς ἐπανειλημμένως, κατὰ τὰ βραχέα διαστήματα καθ' ἃ διέκοπτον τὴν ὁμιλίαν τῶν οἱ δύο ἄνδρες, ὁ Βωφόρτ, ὅστις

εἶχε λεπτὴν τὴν ἀκοήν, ἐστήριξε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Βωφόρτ.

— Ἀκούετε ! εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

Ὁ ἕτερος ἔτεινε τὸ οὖς.

— Τίποτε δὲν ἀκούω.

— Ἦκουσα, ἐγώ, βήματα εἰς τοὺς θά-μνους... εὐκρινέστατα, εἰμαι βέβαιος...

— Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σὰς ἐκπλήττῃ, εἶπε γελῶν ὁ Βαλόν. Τὸ μέρος αὐτὸ συχνά-ζεται ἀπὸ ζῶα... Καμμία ἔλαφος... Αὐρίον θὰ κάμωμε καλὸν κυνήγι.

— Ἀγνοῶ ἂν ἦναι ἀποτέλεσμα τῆς φαν-τασίας μου, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι ἤκουσα βήματα ἀνθρώπων.

— Φαντασία, ὡς εἶπετε. Ὡμιλοῦμεν πρὸ μικροῦ περὶ κινδύνου. Αὐτὸ ἤρκεσε...

— Λάθετε ὅπως ὅποτε τὰ προφυλακτι-κα σας μέτρα... Εἰσθε ὀπλισμένοι ;

— Ἐχω εἰς τὸ ἀμάξιον περιστροφόν, ἐντὸς τῆς θήκης του.

— Δότε μοι τὰ ἡνία... ὁδηγῶ ἐγώ... - Λάθετε τὸ περιστροφόν σας καὶ ἔχετε τὸ πρόχειρον.

Ὁ Βαλὸν ἠκολούθησε τὴν δοθεῖσαν συμ-βουλήν, εἰτα ἀνέλαβε τὰ ἡνία.

Ἡ δὸς ἦτο ἔτι ἀνώμαλος, ὁ δῖφος ἔ-βαινε βραδέως πάντοτε.

Οἱ δύο συντροφεὶ ἀνέλαβον τὴν συνδιὰλεξι- των.

— "Ο,τι πρὸ μικροῦ μοὶ ἐλέγετε μ' ἐκ-πλήττει, κύριε Βωφόρτ. Αὐτὸ εἶνε σωστὸν μυθιστόρημα. Ἡ Μαρκελίνα Λαγκών σύζυ-γός σας ! Αὐτὴ τὴν ὁποίαν γνωρίζω πρὸ εἰ-κοσιπέντε ἐτῶν. Τῇ ἀληθείᾳ ἐμάντευον πάν-τοτε μυστήριόν τι εἰς τὸν βίον της ! Ὅσα-κις ἐδοκίμασα νὰ τὴν ἐξετάσω, εἶδα ὅτι ἀ-νεκίνου παρελθόν ἀλγεινόν.

— Πολὺ ἀλγεινόν, τῷ ὄντι, ἀφοῦ συνέ-τριψε δύο ὑπάρξεις τὴν ζωὴν.

— Λοιπόν, σὰς ἀκούω, κύριε Βωφόρτ. Κατὰ βάθος, δὲν ζητῶ, βλέπετε, εἰμὴ νὰ πεισθῶ. Τί ἄλλο ζητῶ ἐγώ, ἢ τὴν εὐτυχίαν τοῦ υἱοῦ μου... Καὶ ἀρκεῖ, εἰς ὅ,τι μοὶ λέ-γετε, νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἀθέτησις τιμῆς...

— Ἦσυχάσατε... Ἀφοῦ μὲ ἀκούσητε... θὰ οἰκτεῖτε τὴν Μαρκελίαν ἐκ βάθους καρδίας...

— Ἀ ! καὶ σὰς !

— Νομίζω ὅτι καὶ ἐμεῖ ἐπίσης...

Τότε ὁ Βωφόρτ ἀφηγήθη τὴν ἱστορίαν, ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν συνήντησε τὴν Μαρκελίαν ἐν Ἐλβετίᾳ μέχρι τῆς ἐξαφα-νίσεώς της.

Ὁ Βαλὸν οὐδ' ἄπαξ τὸν διέκοψεν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐθεώρει τὸν Βω-φόρτ, οἵτινες ἡ φωνὴ ἔτρεμεν ἐφ' ὅσον ἡ ἀ-φήγησις του τῷ ἀνεκάλει τὰς μεμακρυσμέ-νας τοῦ ἔρωτός του ἀναμνήσεις, καὶ ἔσειεν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν.

Προφανῶς, ἐσκέπτετο :

— Καὶ ἐγώ ὑπέφερα ἄλλοτε διὰ τὴν ἀ-κατάληπτον ἄρνησιν τῆς Μαρκελίνας... Ἀλλὰ τί ἦτο ἐκεῖνο ἀπέναντι τῶν βραδύων αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ;

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα ὅπως θλίψῃ τὴν τοῦ Βωφόρτ.

Ὁ Πέτρος ἐφθανεν εἰς τὸ τέλος τῆς διη-γήσεώς του... ὅτε αἴφνης ἐπαυσεν ὁμιλῶν καὶ ἠνορθώθη ἐπὶ τοῦ δῖφου.

— Τὴν φορὰν αὐτὴν, εἶπεν, εἶμαι βέβαιος ἤκουσα καὶ πάλιν...

— Κανένα ἐλάφι.

— Ὅχι. Ἀνθρώπος. Μὰς παρακολουθοῦν. Προσέκοψεν εἰς τοὺς θάμνους καὶ ἔπεν, ἐκεῖ ἐμπρός, ὀλίγα βήματα μακρὰν ἡμῶν !...

— Καλὰ, θὰ σηκωθῇ. Οἱ λαθροθῆραι πλεονάζουν εἰς τὰ περὶ... Κάθε νύκτα ἐδῶ αὐτὸ γίνεται. ... Ὅπως δὴποτε, ὁδηγεῖτε σεῖς τὸ ἀμάξιον Ἐν τῷ μεταξύ ἐγὼ θὰ ἐπαγρυπνῶ, καὶ παρακαλῶ νὰ πιστεύσητε ὅτι θ' ἀνταπαντήσω, ἂν ἀκούσωμεν κανένα πυροβολισμόν. Διαχειρίζομαι καλὰ τὸ ρεβόλβερ μου καὶ εἶμαι ἀλάνθαστος σκοπευτής. Ἀ !...

Εἶχεν ἀνορθωθῇ.

Λάμψις διέβη τῶν θάμνων.

Πυροβολισμὸς ἠκούσθη, ὃν ἐπηκολούθησε δευτέρος προελθὼν ἀπὸ τοῦ Βαλόν, καὶ τοῦ τριτοῦ ἀπὸ τοῦ δάσους.

Τοῦτο συνέβη ἐν διαστήματι στιγμῆς...

— Βλέπετε, βλέπετε, ἔλεγεν ὁ Βωφόρτ.

Ὁ ἵππος συνεταράχθη καὶ ἐκλόνει τὸν δίφρον.

— Τοὺς ἀθλίους ! τοὺς ἀθλίους ! ἐτραύλισεν ὁ Βαλὼν διὰ φωνῆς πνιγμένης... φέρον τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους του. ...

— Μὴ ἐκτυπήθητε ;...

Ὁ Βαλὼν δὲν ἀπήντησεν εἰμὴ διὰ τινος γογγυσμοῦ.

Ἐκάθητο ἐπὶ τῆς θέσεώς του, ἀλλ' αἰφνης ἰδοὺ αὐτὸς κλονοῦμενος...

— Βοήθειαν, ἐφώνησε, βοήθειαν !... πνίγομαι, ἀποθνήσκω ! !

— Θεέ μου !

— Βωφόρτ !... Βωφόρτ !...

Ὁ Πέτρος παρήγγησε τὰ ἡνία.

Ὁ ἵππος τρέχει ἐν καλπασμῷ.

Περιβάλλει τὸν Βαλὼν διὰ τῶν βραχιόνων του, τὸν ὑποβαστάζει.

— Ἐπληγώθης, εἶπεν, ἐπληγώθης !

Ὁ Βαλὼν τὸν ἀπωθεῖ ἀποτόμως ἀνορθοῦται, ἀνοίγει δις τὸ στόμα ἵνα ἀναπνεύσῃ· εἴτα τὸ ρωμαλέον τοῦ σώματος κλονεῖται καὶ κυλιέται εἰς τὴν ἄμαξαν ἐπὶ τοῦ τροχοῦ, ἐν πρώτοις, εἴτα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, προτοῦ ὁ Βωφόρτ προσθάσῃ νὰ τὸν συγκρατήσῃ...

Ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς ἄμμου, τὸ σῶμα ἀπομένει ἀκίνητον.

— Καὶ ὁ δίφρος, ἐν μανιώδει καλπασμῷ τοῦ ἵππου, διασχίζει τὴν ὁδὸν μὲ τὴν ταχύτητα βέλους...

Καὶ ὁ Βωφόρτ, πελιδνός, συγκρατεῖται ἐν τῇ θέσει του, ἵνα μὴ πέσῃ καὶ αὐτός.

Ἐγρὸν τι καὶ χλιαρὸν ρεῖ ἀπὸ τοῦ κρανίου του, ἐπὶ τῆς ὄψεως του.

Εἶνε αἷμα.

Μῆπως εἶνε ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Βαλόν;...

Οὕτω πρὸς στιγμὴν νομίζει.

Ἀλλ' ὁξὺς τις πόνος τῷ δίδει νὰ ἐννοήσῃ ὅτι καὶ αὐτὸς εἶνε πληγωμένος...

Ἡ μία τῶν σφαιρῶν τοῦ περιστρόφου, ἡ πρώτη εἶχε φονεύσει τὸν Βαλὼν. Ἡ σφαῖρα τὸν εὗρεν ἐν μέσῳ τοῦ στήθους.

Ἡ τρίτη βολὴ εὗρε τὸν Βαλὼν εἰς τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Βαλὼν ἐξεδικήθη καὶ ἡ σφαῖρά του ἐπέτυχεν τὸν φονέα ;

Ὁ ἵππος τρέχει πάντοτε ἐν καλπασμῷ.

Καὶ ὁ Βωφόρτ μὴ σκεπτόμενος ποσῶς εἰς ἑαυτὸν ἀλλ' εἰς τὸν δυστυχῆ τὸν κατακείμενον ἄψυχον, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὁ Βωφόρτ κραυγάζει πασαις δυνάμεσι.

— Βοήθειαν ! τρέξατε ! Βοήθειαν !

Ὁ Βωφόρτ ἐπέτυχεν ν' ἀναλάβῃ τοὺς χαλινούς καὶ τοὺς ἔσυρε πάσῃ δυνάμει, ἀνατετραμμένος πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἀλλ' ὁ ἵππος δὲν ἐσταμάτα.

Οἱ χαλινοὶ ἐκόπησαν εἰς τὰς χεῖράς του.

Τέλος, ἐν ἀποτόμῳ καμπῇ τῆς ὁδοῦ, ὁ τροχὸς συνήτησε ρίζαν δρυὸς, καὶ ἵππος καὶ ὄχημα ἀνετραπήσαν.

Ὁ Βωφόρτ ἐσφενδονίσθη δέκα μέτρα πέραν ἐπὶ τῶν θάμνων οὔτινες, εὐτυχῶς, συνέτειναν εἰς τὸ νὰ μὴ κτυπήσῃ βαρέως.

Ἐν τούτοις, τόση ἦτο ἡ ὁρμὴ τῆς πτώσεως, ὥστε ἀπέμεινε λιπόθυμος ἐπὶ μακρόν.

Ὅτε συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν, ἀνηγέρθη, ἐξῆλθεν ἐπιπόνως ἐκ μέσου τῶν θάμνων ὅπου εὐρίσκειτο. Τὸ πάντοτε ἀπὸ τοῦ μετώπου του ῥέον αἷμα τὸν ἐτύφλου. Ἐξ ἄλλου αἱ ἄκανθαι τῶν βάττων τὸν εἶχον κατασχίσει.

Ἡ κεφαλὴ του ἦτο βαρεῖα, ἤλγει ὁξέως.

Ἐσῶρθη μέχρι τοῦ ὀχήματος.

Ἐπρεπε ν' ἀποζεύξῃ τὸν ἵππον, — τοῦτο ἀπῆτει χρόνον, — καὶ ν' ἀνεγείρῃ τὸ ὄχημα... ἔπειτα καθίστατο σχεδὸν ἀδύνατον νὰ ζεύξῃ ἐκ νέου, οἱ χαλινοὶ ἦσαν ἐν ἀχρηστίᾳ, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τῶν ρυτιῶν.

Ὁ Βωφόρτ ἔδραμεν ἐν τῇ ὁδῷ μέχρι τοῦ μέρους ἔνθα ὁ Βαλὼν εἶχε καταπέσει.

Τὸν ἀνεῦρε πάραυτα, κατακείμενον χαμαί, μὲ τοὺς βραχιόνους ἐσταυρωμένους.

Οὐδὲν εἰκνεῖτο...

Ὁ Βωφόρτ ἐστήριξε τὸ εὖς πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας.

Ἡ καρδία δὲν ἐπαλλε πλέον.

Ὁ Βαλὼν ἦτο νεκρός !

— Θεέ μου ! τί νὰ κάμω ; ἐψιθύρουν ὁ Βωφόρτ, διατελὼν ὑπὸ τὸ κράτος τρομερᾶς συγκινήσεως... Τὸν δυστυχῆ ! τὸν δυστυχῆ !...

Τὸν ἀνήγειρε μετὰ κόπου, τὸν ἔσυρε μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ δάσους, μὴ θέλων νὰ τὸν ἀφήσῃ οὕτω ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ἐκ φόβου μὴ διέβαιναν ὄχημά τι.

Εἴτα ἐπανῆλθε πρὸς τὸν ἵππον καὶ πρὸς τὴν ἄμαξαν.

Πρέπει νὰ τρέξῃ μέχρι τῆς ἐπαύλεως λα Νεβίς νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς θεράποντας, ὅπως ἔλθωσι καὶ παραλάβωσι τὸ σῶμα τοῦ Βαλόν.

Τότε μόνον, σκέπτεται ὅτι σκοπὸς τῆς δολοφονίας θὰ ἦτο ἀναμφιβόλως ἡ κλοπὴ.

Σκέπτεται τὰς 450 χιλιάδας φράγκων ἅτινα ἔλαβεν ὁ Βαλὼν ἀπὸ τοῦ συμβολαιογράφου περιεχομένης ἐντὸς μικροῦ δερματίου σακκού, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀφήσει ὑποκάτω τῆς θέσεως ἐν ᾗ ἐκάθητο ἐν τῇ ἄμαξῃ, μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ Βωφόρτ.

Ἀναζητεῖ τὸν σακκὸν αὐτόν, δὲν τὸν ἀνευρίσκει ἐκεῖ ὅπου ὁ δίφρος ἀνετραπή.

Σκέπτεται ὅτι πιθανὸν ὁ σακκὸς νὰ ἔπεσε καθ' ὁδὸν ἐνῷ ὁ ἵππος ἔτρεχε τὸσον παραφύρως, καὶ ἐκ δευτέρου ἐπανέρχεται ἐπὶ τὰ βήματά του. Ἀναζητεῖ πανταχῶς. Εὐτυχῶς ἡ νύξ εἶνε φαεινὴ. Ἡ πανσέληνος λάμπει.

Φθάνει μέχρι τοῦ πτώματος τοῦ Βαλόν.

Οὐδὲν εὐρίσκει.

Ὁλκι τοῦ αἱ ἀναζητήσεις ἀπέβησαν εἰς μάτην.

Τότε, προστρέχει εἰς τὸν ἵππον, τὸν ἀποζευγνύει, ἱππεύει ἐπ' αὐτοῦ, συγκρατεῖται ἀπὸ τῆς χαίτης του, καὶ ἀπέρχεται διὰ τὴν ἔπαυλιν λα Νεβίς.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς λαμπρᾶς ἐκ πλατάνων δειροστοιχίας τῆς ἀποληγούσης εἰς τοὺς κήπους τῆς ἐπαύλεως, παρατηρεῖ τινα ὅστις βαδίζει κεκυφώς τὴν κεφαλὴν, σταματῶν ἀνὰ πᾶν βῆμα.

Εἶνε ὁ Ροβέρτος.

Ὁ Βωφόρτ ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως δὲν τὸν ἀναγνωρίζει ἐτι, ἀλλὰ τὸν μαντεύει.

Εἶνε ὁ Ροβέρτος ἀναμμένων ἐν ἀνυπομονησίᾳ τὸν Βαλόν. Γνωρίζει ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ μὲ ποσὸν ὑπέρογκον, γνωρίζει ὅτι τὸ δάσος δὲν εἶνε ἀσφαλὲς ὡς ἐκ τῶν λαθροθηρῶν καὶ διατελεῖ ἐν θανάσιμῳ ἀνησυχίᾳ.

Ὁ κρότος τοῦ πλησιάζοντος ἵππου τῷ ἐλκύει τὴν προσοχήν.

— Βλέπων ἄνθρωπον, οὐτινος ἀδυνατεῖ νὰ διακρίνῃ τὴν ὄψιν, βαίνει πρὸς αὐτόν.

— Τί τρέχει λοιπόν ; σκέπτεται.

Αἰφνης, ἀναγνωρίζει τὸν ἵππον.

— Ἀ ! Θεέ μου, τί συνέβη ;

Ὁ Βωφόρτ καταβαίνει παρ' αὐτόν. Εἶνε εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν. Τὰ ἐνδύματά του εἶνε κατεσχισμένα. Ἡ ὄψις του καθημαγμένη. Καὶ ἡ κόμη του συγκεκολλημένη ἐκ τοῦ αἵματος. Φαίνεται ὡς νὰ τὸ ἀγνοῇ. Δὲν προσέχει ποσῶς εἰς τοῦτο, εἶνε ἀγνώριστος.

— Ἀλλὰ ποῖος εἴσθαι ; ἐρωτᾷ ὁ Ροβέρτος.

— Ὁ Βωφόρτ ! Ὁ Βωφόρτ ! εἶπεν ὁ πτωχὸς ἀνὴρ ἐξηνητημένος...

— Καὶ ὁ πατήρ μου ;.. Μὴ τῷ συνέβη δυστύχημα ;

— Μὲν καὶ δυστύχημα...

— Καμμία νέα προσβολὴ ἀποπληξίας... ὁ Γεράρδος τὸν ἔσωσε τὴν πρώτην φορὰν, θὰ τὸν σώσῃ καὶ τώρα.

— Οἶμοι !

— Ἀλλὰ τί ; Δι' ὄνομα Θεοῦ, δι' ἔλεος, κύριε Βωφόρτ, λέγετε... ἀγαπῶ τὸσον τὸν πατέρα μου.

— Ὁ κ. Βαλὼν ἀπέθανεν...

— Ἀπέθανε ;

— Πρὸ μικροῦ, ἐκεῖ εἰς τὸ δάσος, δύο μίλις χιλιόμετρα μακρὰν τοῦ πύργου, εἰς ἄθλιος, κεκρυμμένος εἰς τοὺς θάμνους, ἔρριψε καθ' ἡμῶν δύο βολὰς περιστρόφου.

— Πάτερ μου ! πάτερ μου ! ἔλεγεν ὁ νέος ὁλολύζων.

Ὁ Βαλὼν ἔλαβε τὴν σφαῖραν ἐν μέσῳ τοῦ στήθους. Ἐγὼ ἐπληγώθην ἐπίσης ἐλαφρῶς !... Ἡ σφαῖρα μοὶ ἐθίξε τὸ κρανίον...

— Ἀπέθανε ! Καὶ εἴσθαι περὶ τούτου βέβαιος ; Δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ τὸν σώσωμεν ;

— Οἶμοι ! Ροβέρτε, μὴ τηρῆς καμμίαν ἐλπίδα !...

— Σπεύσωμεν, τότε, σπεύσωμεν, κύριε Βωφόρτ... Μοὶ φαίνεται ὅτι τὸ ν' ἀφήσω οὕτω τὸν δυστυχῆ πατέρα μου εἶνε βεβήλωσις.

Ἐκάλεσεν ἓνα τῶν ὑπηρετῶν τῷ ἔδωκε συντόμους τινὰς διαταγὰς, καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ Βωφόρτ, πεζῇ, ἐνῷ ἐξεύγνουν ὄχημα τὸ ὁποῖον ἐμελλεν νὰ τοὺς καταφθάσῃ.

Οἱ ὀλοφυγμοὶ τοῦ νέου ἐδιπλασιάσθησαν ὅτε ἔφθασε πρὸ τοῦ πτώματος.

Τῷ ἐπῆλθε νευρική κρίσις.

Ὁ Βαλὼν ἐτοποθετήθη εἰς τὸ ὄχημα τὸ ὁποῖον, βραδέως, ἀνέλαβε τὴν πρὸς τὴν ἑπαυλιν ἄγυσαν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Β*

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Συνεζήτησαν μαζί του ἵνα τῷ ἀποδείξωσι τὸ παράλογον τῆς ἀποποιήσεώς του, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἐὰν λοιπὸν δὲν ἐφάνερον εἰς αὐτοὺς τὸν λόγον τῆς ἐπιμόνου ἀποποιήσεώς του, δὲν θ' ἀπέκρυπτεν ἀναμφιβόλως αὐτὸν τώρα ἀπὸ τοῦ υἱοῦ του.

Ἀναμφιβόλως! Ὁ Βονέ, ὅστις ἐγνώριζε τὸν πατέρα του καὶ ὅστις πρὸ μικροῦ μόλις ἐπείσθη ὅτι ὁ χαρακτήρ του ὁσημέραι καθίστατο ἐπὶ μᾶλλον δὺσπιστος, ἡσθάνθη ὅτι ποσῶς δὲν θὰ ἐπετύγχανε νὰ τὸν ἐπειθεν ὁ πῶς ὠμίλει.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ δοκιμάσῃ, καὶ πάραυτα ἐπέστρεψεν εἰς τὸν μύλον.

— Ἐκαμες τὸν γύρο σου; ἠρώτησεν ὁ πατήρ του, ὅστις καθήμενος ἐπὶ τοῦ μικροῦ του θρόνου, ἐφάνετο ἀναμμένων τὴν ἐπανοδόν του.

— Ναί, καὶ συνήντησα ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους μου συμμαθητάς, τὸν Βιρώ.

Ὁ γέρον Βονέ παρετήρησε τὸν υἱὸν του μετὰ προσοχῆς, εἶτα προσλαμβάνων ὕψος περιλυπον:

— Τὸν καυμένον τὸν Βιρώ, εἶπε μετ' αἰκτου.

— Τί τρέχει;

— Τρέχει πού ἀνακατεύθηκε κι' αὐτὸς στῆς ὑποθέσεις καὶ φοβοῦμαι μὴν τοῦ βγῇ σὲ κακὸ του. Κρίμα, εἶν' παιδί καλὸ καὶ ἐργατικό, μὰ αὐταῖς ἡ δουλείαις τοὺς βουλιάζουν ὅλους.

— Μοῦ ἔκαμε λόγον διὰ τὸ κτῆμά σου.

— Δὲν ἀμφιβάλλω. Αὐτὴ ἡ ἰδέα δὲν τοῦ βγαίνει ἀπ' τὸ κεφάλι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ. Φαντάζεται πῶς ἂν χτίσῃ σπήτια θὰ σωθῇ· αὐτὸ θὰ τὸν χαντακώσῃ μιά ὥρ' ἀρχήτερα.

— Μοῦ εἶπεν ὅτι ἔχει ἀγοραστὴν προσφέροντα ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων.

— Καθεσαι καὶ τὰ πιστεύεις.

— Καὶ ὅτι θὰ σοῦ μετρήσουν εὐθὺς τὸ ἡμισυ τοῦ ποσοῦ.

— Μὰ ἂν μοῦ μετροῦν πενήντα χιλιάδες, αὐτὸ θὰ πῇ πῶς τὸ κτῆμα ἀξίζει γιὰ τριακόσες, θὰ ἡμουν λοιπὸν κουτὸς νὰ τῶδινα γιὰ ἑκατὸ χιλιάδες.

— Τότε ζήτησε τριακοσίας χιλιάδας.

— Γιὰ νὰ γελοῦν μ' ἐμένα· τίποτε δὲν ζητῶ· μπορῶ νὰ περιμένω, δόξα τῷ Θεῷ... ὅσῳ δύσκολοι καὶ ἂν εἶνε οἱ καιροί.

Ὁ Βονέ ἀδυνατῶν νὰ ἐπιτύχῃ τι πλέον ἠθέλησε νὰ ἐκφρασθῇ ἐλευθέρως.

Ἐξηγήθη πρὸς τὸν πατέρα του τὴν περίστασιν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν διετέλει.

Ἠγάπα μίαν νέαν ἔχουσιν τριακόσινα χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα, ἀλλ' αὐτὸς μὴ δὲν κατέχων, ἡδυνάτει νὰ τὴν ζητήσῃ, οὐδὲ τὸν ἔρωτά του μάλιστα ἡδύνατο νὰ τῇ καταστήσῃ γνωστὸν· πωλούμενου τοῦ ὑποστατικοῦ ἀντὶ ἑκατὸν, διακοσίων χιλιάδων, ἡ θέσις του πάραυτα θὰ μετεβάλλετο· δὲν θὰ ἦτο πλέον πτωχός, ἀφοῦ θὰ ἦτο ὁ μονογενὴς υἱὸς ἀνθρώπου κατέχοντος τοιαύτην περιουσίαν, καὶ δὲν θὰ ἐξελαμβάνετο οὕτω ὁ ἔρως του ὡς κερδοσκοπικὴ ἐπιχειρήσις.

Ἐφ' ὅσον ὠμίλει, οἱ ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένοι ὀφθαλμοὶ τοῦ πατρὸς του ἐνεψυχῶντο καὶ προσελάμβανον ἐκφρασιν σκληράν.

— Καλὰ, βέβαια, γιὰ νὰ μοῦ τραβήξῃς χρήματα ἡλθες.

— Νὰ σοῦ τραβήξω χρήματα;

— Δός μου τὸν λόγο σου, ὡς ἀξιοματικὸς, ἂν σ' ἔφερε ἐδῶ ὁ Βιρώ ἢ ὄχι.

— Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι μοῖ εἶχε γράψῃ.

— Τί ἔλεγα!... Νόμιζε ὁ πονηρός, πῶς ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ μὲ βάλῃ στὸ χέρι, θὰ τὸν βοηθοῦσε, καὶ σὺ ἐδωκας στὰ λόγια του ἀκρόασι.

— Ἠλπίζα ὅτι δὲν θὰ μοῖ ἠρνήσῃ τὴν συνδρομὴν σου ὅπως συζευχθῶ ἐκείνην, τὴν ὑποίαν ἀγαπῶ, διότι τὴν συνδρομὴν σου ζητῶ, τὴν συνδρομὴν σου καὶ μόνην, καὶ ὄχι χρηματικὸν τι ποσὸν ὁποιοῦνδήποτε.

— Αὐτὰ λένε στὴν ἀρχή, καὶ ἀργότερα ὕστερ' ἀπ' τὴν συνδρομή, ἔρχονται τὰ χρήματα. Καλὰ! οὔτε τὸ ἕνα θὰ πιτύχῃς, οὔτε τὸ ἄλλο· πρῶτο γιὰτὶ δὲν παντρεύονται στὸ βαθμὸ τοῦ ὑπολοχαγοῦ, περιμένει πρῶτα κανεῖς νὰ γίνῃ ταγματάρχης ἢ στρατηγός, γιὰ νὰ κάμῃ συνοικέσιο τῆς προκοπῆς· καὶ δεῦτερο, γιὰτὶ ἕνας νέος σὰν καὶ σὲ ὠμμορφος, δὲν θέλει νάχῃ χρήματα γιὰ νὰ τὸν ἀγαπήσουν, καὶ στὸ τελευταῖο γιὰτὶ δὲν τὸ πωλῶ τὸ κτῆμά μου πρὶν σὲ δύο, τρία χρόνια θ' ἀξίζῃ διπλᾶ καὶ τριπλᾶ. Λές πῶς ἂν ἦσουν ὁ μοναχογιὸς ἐνὸς ποῦχει ἑκατὸ χιλιάδες περιουσία δὲν θὰ λέγουν πῶς κυνηγᾷ στὸν γάμο σου τὸ συμφέρον· μὰ δαίμονα, εἰσαι γινὸς ἐνὸς ποῦ ἔχει κτῆματα ἀξίας... ἀξίας ὅσης καὶ ἡ εὐγενεία σου θέλεις, καὶ ἡ θέσις σου εἶνε βλέψεις περίφημη.

I

Ὁ Βονέ συνέταξε τὴν εἰς τὸν μύλον δικμὸν του.

Τί θὰ κατῴρθου μένων ἐκεῖ; Ἀπολύτως οὐδέν.

Ὁ πατήρ του δὲν μετέβαλλε κατὰ τὸ σύνθημα γνώμην, καὶ πολλῶ μᾶλλον ὁπότεν ἐφαντάζετο ὅτι ἤθελον «νὰ τοῦ τραβήξουν χρήματα».

Δὲν τῷ ὑπελείπετο εἰμὴ ν' ἀνεχώρει.

Ὅτε ἀνῆγγελε τὴν ἀναχώρησίν του, ὁ πατήρ του ποσῶς δὲν δυσχερεστήθη.

— Ξέρεις, παιδί μου, δὲν ἔχω τίποτε μαζί σου· ζήτησες νὰ μοῦ τραβήξῃς χρήματα· στή θέσι σου, τὸ ἴδιο κ' ἐγὼ θάκνα· μὲ τὴ διαφορά, πῶς ἂν ἦσυν στή δική μου θέσι θάκνα· ὅτι κἀν κ' ἐγὼ οἱ γονεῖς εἶνε γονεῖς, καὶ τὰ παιδιὰ εἶνε παιδιὰ.

Ἡθέλησε μάλιστα ἐπὶ μικρὸν νὰ τὸν συνοδεύσῃ, τοῦλάχιστον μέχρι τῆς ἐξόδου τοῦ κτήματος· ἀλλὰ παρατηρήσας τὴν οἰκίαν ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, διέβη πρὸ τῶν δρυϊδικῶν λίθων.

Φθάσας ἐκεῖ, ἐσταμάτησε καὶ διὰ τοῦ δακτύλου δεικνύων τοὺς παμμεγέθεις ὄγκους τοῦ γρανίτου.

— Βλέπεις, παιδί μου, εἶπε διὰ τόνου σοβαρωτέρου τοῦ συνήθους, ἔχω κ' ἐγὼ ὅπως ὅλοι τὴν θρησκεία μου· ὁμπάρμπας σου τὰ κατέκρινε αὐτὰ καὶ δίκην εἶχε, σὰν κληρικὸς ποῦ ἦτον· ἀλλὰ πολλοὶ ἐδῶ βρίσκονται ποῦ τρέφουν σεβασμὸ στὰ λείψανα αὐτὰ τῆς θρησκείας τῶν προγόνων μας. Σ' αὐτὰ κ' ἐγὼ πιστεύω, καὶ πάντοτε ὅποτε ἡμουν σὲ στενόχωρη θέσι ἐρχόμην νὰ τὰ συμβουλευθῶ· πρέπει νὰ τὰ κἀνω αὐτὸ; δὲν πρέπει;

Ἀφῆρσεν εὐλαβῶς τὸν βαμβάκερόν του σκοῦφον καὶ ἔκλινε τὸ γόνυ ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

— Λοιπὸν, ὅταν τοὺς ζήτησα τὴν γνώμη γιὰ τὸ κτῆμα, μοῦ εἶπαν πῶς δὲν πρέπει νὰ τὸ πωλήσω.

Ἐξέτεινε τὸν βραχίονα πρὸς τοὺς λίθους ἔνθα δύο ζοφεραὶ ὀπαὶ διηνοίγοντο μεταξὺ τῶν σωρῶν τοῦ γρανίτου καὶ τῶν θάμνων.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια; ἠρώτησε.

Ἄρα τῇ ἀπὸ τοῦ κτήματος ἐξόδῳ, ἐχωρίσθησαν, καὶ ὁ Βονέ ἐπέστρεψε περίλυπος διὰ τῆς ὁδοῦ τὴν τόσον φοιδῶς εἶχε διανύσει κατὰ τὴν εἰς τὸ χωρίον ἀφίξίν του.

Υἱὸς κτηματίου, οὕτως τὸ κτῆμα ἤξιζε διακοσίας ἢ τριακοσίας χιλιάδας, δὲν ἐσημαίνει τὸ αὐτὸ μὲ τὸ νὰ ἦναι τις υἱὸς κτηματίου πωληθέντος τὸ κτῆμά του ἀντὶ ἑκατὸν χιλιάδων φράγκων. Διότι ἀκριβῶς ἦτο ἐλευθέρως νὰ προσδιορίσῃ κατὰ βούλησιν τὴν ἀξίαν τοῦ κτήματος, ἡ ἐκτίμησις αὕτη οὐδὲν ἐσήμαινε.

Τὸ ταξείδιόν του ἀπέβη λοιπὸν εἰς μάτην· ὀφείλε νὰ παραιτηθῇ τῶν ἐλπίδων ἃς ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Βιρώ τὸν εἶχεν ἀφρόνως ὀλίγον ἐμπνεύσει καὶ νὰ ὑπετάσσεται εἰς τὴν τύχην του.

Ἡ ἐπάνοδός του ὑπῆρξε μελαγχολικὴ, καὶ ἡ σκέψις τοῦ ὅτι θὰ καθίστατο ἡμέραν τινα κληρονόμος ποσότητος μεγάλῃς δὲν ἀντεσταθμίζε τὰς ἀπογοητεύσεις τῆς παρούσης στιγμῆς.

Ἡ ὑποδοχὴ ἧς ἔτυχε παρὰ τοῦ πατρὸς του, ἡ δὺσπιστία ἐκείνου, αἱ χωρικαὶ του πονηρίαι, τῷ ἔθιγον ἄμα τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὸν ἐλύπουν.

Διότι ἀκριβῶς ἐβλεπεν ἑαυτὸν ἡναγκασμένον νὰ παρητεῖτο τοῦ ἔρωτός του, ἤθελε νὰ ἡδύνατο νὰ ἐζήτηι καταφυγὴν εἰς τὸν πατέρα του· ἡ μόνωσίς του θὰ τῷ ἦτο ὀλιγώτερον ἐπαισθητὴ ἂν ἐκ τῆς εἰς τὴν γενέθλιόν του οἰκίαν ἐπισκέψας αὐτῆς τῷ ἀπέμενεν ἀνάμνησις ἀλλοῖα ἐκείνης ἣν ἀπεκόμιζεν.

Ἐπέστρεψεν εἰς Φεγγιάδην, ἀπόφασιν ἔχων νὰ μὴ μεταβῇ πλέον εἰς τῆς κυρίας Βοσμερώ.

Εἶχε τῷ ὄντι καὶ ἄλλοτε συλλαβεῖ τοιαύτην ἀπόφασιν, χωρὶς νὰ τὴν τηρήσῃ, ἀλλὰ τὴν φεράν αὐτὴν δὲν θὰ ὑπεχώρει εἰς τὰς ἀδυναμίας του.